

Indringende Mis voor Vrede

The Armed Man van Karl Jenkins, uitgevoerd door C.O.V. Amicitia

Zelden zal in een protestantse kerk de gebedsoproep van een islamitische muezzin te horen zijn geweest. Maar zaterdag 15 april jl. was dat wel het geval in kerkgebouw De Schutse in Uithoorn. Muezzin Rahim Çakmak zong zijn oproep 'Allahu akbar', God is de grootste, als onderdeel van het indrukwekkende 'The armed man' van de componist Karl Jenkins, dat Oriatoriumvereniging Amicitia die avond twee keer uitvoerde.

Ademloos publiek

Het publiek in de volle kerk luisterde ademloos. De oproep tot gebed volgde op het inleidende koor 'L'homme armé', The Armed Man, gebaseerd op een 15e eeuws Frans volksliedje waarin wordt gewaarschuwd voor de komst van de vijand en wordt opgeroepen zich te bewapenen. Met dit contrast werd meteen de toon gezet van het hele werk: liederen over oorlog en strijd, uit allerlei tijden en culturen, afgewisseld met bezinnende religieuze teksten uit diverse tradities. Naast de islamitische gebedsoproep klonken delen uit de katholieke mis, psalmverzen en een lied uit de Mahábhárata, een religieus epos uit India.

Filmbeelden

Op de beamerschermen in de kerk werden ondertussen filmbeelden getoond van de oorlog in al zijn facetten: de voorbereidingen, marcherende legers, slagvelden, vernietiging, puinhopen, vluchtende mensen. Het was een bijzonder indringend geheel en in het publiek werd dan ook menig traantje gelaten.

De beelden versterkten op een bijzondere manier de zeggingskracht van de muziek en de teksten. Maar ze waren zó indringend, dat ze bijna de muziek overvleugelden. Dat lag echter niet aan de uitvoerenden.

Veelzijdig koor

Amicitia toonde met dit concert haar veelzijdigheid. Na de Hohe Messe van Bach deze Mis voor Vrede uit 2000 uitvoeren, dat vraagt de nodige flexibiliteit van een koor. Het begon al met een bijzondere opening: het koor bootste met de voeten marcherende legers na.

The Armed Man kent ook nog eens zeer uiteenlopende muziekstijlen, die het koor prima beheerste. De ritmische gedeelten werden zeer strak uitgevoerd, het mannenkoor klonk mooi unisono. Soms waren er scherpe dissonanten en dan weer prachtige lyrische melodieën. Onder de bezielende leiding van dirigent Toon de Graaf kwam het allemaal zeer goed uit de verf. Ook de begeleiding door het Promenade Orkest was dik in orde. Met name de slagwerkers moeten genoemd worden. Zij brachten veel ritmiek aan, en de af en toe donderende klappen die ze uitdeelden, deden het publiek soms hoorbaar opschrikken.

En niet te vergeten de accurate begeleiding door vaste repetitor Eric Jan Joosse. Hij speelde vanaf het orgel in De Schutse, op enige afstand van koor en orkest. Maar dat was geen belemmering, het klonk steeds prachtig gelijk.

Solisten waren mezzosopraan Mirjam Schreur en bariton Willem de Vries, die hun aandeel zeer kundig en overtuigend leverden.

De uitvoering eindigde ondanks alles hoopvol, met beelden van devotie en aanbidding uit vele religies en met een ingetogen gezongen slotkoraal dat de hoop op vrede verklankte.

Willy Rullmann